

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 września 2015r. Izba (...) w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa-Wojewody (...) kwoty 80.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem części odszkodowania na podstawie art. 417⁽¹⁾ par 2 KC za szkodę spowodowaną wydaniem decyzji Wojewody (...) z dnia 25 lutego 1994 r znak: (...) stwierdzającej nabycie przez Instytucję (...) w Ł. z dniem 5 grudnia 1990 r prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł. przy ul. (...), oznaczonego jako działka nr (...), KW nr (...) z naruszeniem prawa. Domagała się także zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

(pozew k.3-5)

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) wniósł oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) kosztów procesu według norm przepisanych, w tym na podstawie przepisu art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 1150 z późn. zm.) kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Pozwany zgłosił zarzut braku legitymacji czynnej procesowej strony powodowej. Podniósł, także zarzut przedawnienia roszczeń.

(odpowiedź na pozew k.62-67)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 24 października 1952 roku Prezydium Rady Narodowej w Ł., orzekło o wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa na cele użyteczności publicznej z oddaniem w zarząd i użytkowanie Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) Nr rep.hip. (...), rep.hip. nr (...)stanowiącej własność Stowarzyszenia (...).

(decyzja k.16)

Po uzyskaniu wymienionej decyzji na nieruchomości zostało uruchomione kino (...). Od dnia 14 lutego 1953 roku zarząd nieruchomości przysługiwał (...) Przedsiębiorstwu (...) w Ł., a następnie (...). Przez długi czas cele wywłaszczenia były realizowane. W gazetach codziennych w tym z 1961 roku czy 1972 roku zawarte były informacje o repertuarze kina. O realizowaniu celu wywłaszczenia, świadczą także dokumenty dotyczące zatrudnienia pracowników w instytucji realizującej cele kultury. Na przedmiotowej nieruchomości działało kino (...), które zaprzestało działalności dopiero jesienią 1990 roku. Jeszcze w dniu 27 listopada 1989 roku kino działało, bowiem w tej dacie doszło do włamania, o czym powiadomiono Dzielnicowy Urząd Spraw Wewnętrznych.

Na pewno na dzień 5 grudnia 1990 roku kino nie działało, co potwierdza treść gazety (...), w której na ten dzień brak jest już informacji o repertuarze.

(zawiadomienie k.240, dokumenty dotyczące zatrudnienia k.249 -251 , 260-289, decyzje k.236-239 , fotokopie gazet codziennych k.183-190,377-380)

Wojewoda (...) decyzją z 25 lutego 1994 r., znak (...), stwierdził nabycie przez (...) w Ł. z dniem 5 grudnia1990 r. prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł. przy ul. (...), oznaczonego geodezyjnie jako działka nr (...), opisanej w księdze wieczystej KW nr (...).

(decyzja k. 44 akt sprawy (...))

W dniu 22 maja 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju wydał decyzję znak: (...), w której stwierdził, że decyzja Wojewody (...) z dnia 25 lutego 1994r.znak; (...) stwierdzająca nabycie przez (...) w Ł. z dniem 5 grudnia 1990 r prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł. przy ulicy (...) oznaczonego jako działka nr (...) o pow.3592

m, KW nr (...) została wydana z naruszeniem prawa, przy czym nie jest możliwe stwierdzenie nieważności tej decyzji z przyczyny określonej w art. 156§ 2 KPA.

W uzasadnieniu decyzji Minister stwierdził, że decyzja uwłaszczeniowa Wojewody (...) z dnia 25 lutego 1994r. znak (...) zawiera wadę o której mowa w art.156 §1 pkt 2 KPA, gdyż rażąco narusza prawo, tj. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990r. z uwagi na naruszenie praw osób trzecich.

(decyzja z dnia 22.05.2015r. k. 7-13)

Izba (...) w Ł. jest następcą prawnym Stowarzyszenia (...) dawniej Związek (...) w Ł., co zostało stwierdzone wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 14 października 1996 roku sygn. akt II C 2319/95.

(wyrok k. 14-15)

Izba (...) w Ł. wnioskiem z 15 stycznia 1993r. wystąpiła do Kierownika Urzędu Rejonowego w Ł. o zwrot przedmiotowej nieruchomości powołując się na m. in. następstwo prawne po byłym właścicielu. Wskazała, że nieruchomość była przed 5 grudnia 1990r. i do czasu złożenia wniosku była wykorzystywana niezgodnie z celem wywłaszczenia.

(decyzja k. 44 akt sprawy (...))

Organy administracji od 15 stycznia 1993r. odmawiały Izbie (...) zwrotu nieruchomości argumentując to, brakiem przymiotu strony w sprawie o zwrot wywłaszczonej nieruchomości, a następnie art. 229 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 nr 261 poz. 2603 ze zm.)

(decyzja Prezydenta Miasta Ł. z dnia 25.09.2008 r. znak (...) k.22-24, decyzja Wojewody (...) z 28.06.2012 r. znak (...) k.25-32, akta sprawy (...), w wyrok z dnia 20.12.1994r. sygn. akt SA- (...) - (...) k. 33-39)

W dniu 22 grudnia 1997r. (...) w Ł., zbyła na rzecz P. H. w drodze trzech umów sprzedaży, przedmiotową nieruchomość.

(okoliczności bezsporne)

Izba (...)wzywała Wojewodę (...) do zapłaty odszkodowania. Otrzymała odpowiedź odmowną.

(pismo z dnia 28.07.2015 r (...) k. 40)

Wywłaszczona nieruchomość według stanu na dzień 5 grudnia 1990 roku ma aktualnie wartość 2.095.000 złotych.

(opinia biegłej E. R. k.109-151)

Sąd pominął złożone przez powoda dokumenty personalne pracowników (...), bowiem były nieprzydatne do poczynienia istotnych w sprawie ustaleń. To, że żadna z osób wymienionych w złożonych przez powoda dokumentach nie pracowała w kinie (...), nie może udowodniać, iż kino faktycznie nie działało.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie art. 2 § 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. z 1990 r. Nr 79, poz. 464), grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyłączeniem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych, innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem, z mocy prawa, przedmiotem użytkowania wieczystego. Nie narusza to jednak praw osób trzecich.

W dniu 25 lutego 1994r. zapadła decyzja Wojewody (...) stwierdzająca nabycie przez (...)” w Ł. z dniem 5 grudnia 1990r. prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł. przy ulicy (...) oznaczonego jako działka gruntu nr (...).

Powyższa decyzja zapadła mimo, iż Izba (...) w Ł. wnioskiem z dnia 15 stycznia 1993r. wystąpiła o zwrot nieruchomości, powołując się na następstwo prawne po byłym właścicielu.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 maja 1994r. (SA/KR 1740/93, Wokanda 1994/11/32), od chwili złożenia wniosku o zwrot wywłaszczonej nieruchomości jej poprzedni właściciel staje się stroną wszystkich wydawanych w sprawie tej nieruchomości orzeczeń, gdyż toczące się postępowanie administracyjne dotyczy oczywiście jego interesu prawnego (art. 28 KPA).

Powód w sprawie ma legitymację procesową czynną do wystąpienia z mniejszym powództwem, ponieważ jest następcą prawnym poprzedniego właściciela nieruchomości, co zostało potwierdzone wyrokiem sądu.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie składania wniosku o zwrot nieruchomości, nieruchomość wywłaszczona, lub jej część podlegała zwrotowi na rzecz poprzedniego właściciela lub jego następcy prawnego, na jego wniosek, jeżeli stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu.

Wydanie decyzji uwłaszczeniowej powinno zostać poprzedzone uprzednim rozpoznaniem wniosku powoda dotyczącego zwrotu wywłaszczonych nieruchomości (tak m.in. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2000 r., III ZP 14/99, OSNP 2000/8/294).

W wyroku z dnia 31 sierpnia 2010 r. (I OSK 1429/09) Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że: "ustawowe zastrzeżenie nienaruszenia praw osób trzecich przez nabycie praw do gruntu z mocy samego prawa - wyrażone w art. 2 ust. 1 powołanej ustawy - należy odnieść przede wszystkim do samej okoliczności powstania skutku nabycia praw z mocy samego prawa. Nabycie praw następowało bowiem niezależnie od woli organu, mającego wydać decyzję potwierdzającą to nabycie. W dniu 5 grudnia 1990 r. zaistniał na nieruchomości nowy stan prawny z woli samego ustawodawcy, o ile stan ten nie naruszał praw osób trzecich. Prawa osób trzecich miały więc pierwszeństwo przed ukształtowaniem nowego stanu prawnego z mocy art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Skoro jednak ukształtowanie nowego stanu prawnego w trybie art. 2 nastąpiło w dniu 5 grudnia 1990 r. to prawa osób trzecich musiały zaistnieć przed tym dniem, lub najpóźniej w tym dniu".

Zgodnie z uchwałą 7 sędziów NSA z 15 lutego 1999 r. OPS 15/98, złożenie po dniu 5 grudnia 1990 r. wniosku na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) o zwrot nieruchomości, o której mowa w art. 2 ust. 1 - 3 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.), nie stanowi przeszkody w dochodzeniu tego roszczenia, w szczególności jeżeli w dniu 5 grudnia 1990 r. zostały spełnione przesłanki zwrotu wywłaszczonej nieruchomości (ONSA 1999/3/75).

W uzasadnieniu ww. uchwały NSA wskazał, że możliwości uwłaszczenia mieniem Skarbu Państwa i mieniem komunalnym określonych podmiotów "nie naruszają praw osób trzecich", zatem należy przyjąć, że data wszczęcia postępowania o zwrot wywłaszczonej nieruchomości, a więc data dokonania przez stronę określonej czynności procesowej, jaką jest złożenie wniosku o wszczęcie postępowania, nie może decydować o możliwości realizacji przez poprzedniego właściciela lub jego następcę prawnego materialnoprawnego roszczenia o odzyskanie wywłaszczonej nieruchomości, jeżeli roszczenie to jest zasadne tj. jeżeli najpóźniej w dniu 5 grudnia 1990 r. wystąpiły materialnoprawne przesłanki zwrotu nieruchomości, a w szczególności nieruchomość stała się zbędna na cel, na który została wywłaszczona. Oznacza to, że również złożenie wniosku o zwrot nieruchomości po dniu 05.12.1990 r. wyłącza możliwość uwłaszczenia nią określonych podmiotów.

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 08.002.1996 r. sygn. akt III ARN 65/95 - OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 219) stwierdzając, że wywłaszczona nieruchomość, która w dniu 05.12.1990 r. pozostawała w zarządzie

państwowej (lub innej) osoby prawnej nie staje się dla niej ex lege przedmiotem prawa użytkowania wieczystego, jeżeli przed tą datą zaktualizowały się przesłanki zwrotu takiej nieruchomości byłemu właścicielowi.

W sytuacji, gdy poprzedni właściciel lub jego następca złożył wniosek o zwrot wywłaszczonej nieruchomości w toku postępowania uwłaszczeniowego (co miało miejsce w niniejszej sprawie), postępowanie uwłaszczeniowe powinno zostać zawieszane na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 KPA (wyrok SN z 07.02.1995 r. III ARN 82/94). Rozstrzygnięcie zasadności żądania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości stanowiło zagadnienie wstępne w postępowaniu uwłaszczeniowym, skoro uwłaszczenie nie może naruszać praw osób trzecich zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny z dnia 26 lutego 2015 r. I ACa 609/14 publ. Legalis)

Zgodnie z uchwałą SN z 08.11.2002 r. III CZP 73/02 szkodą w rozumieniu przepisu art. 160 § 1 KPA może być utrata uprawnienia do żądania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, na skutek decyzji wojewody, o której mowa w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.), jeżeli decyzja ta wywołała nieodwracalne skutki prawne.

I właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia ma kwestia, czy w dniu 05.12.1990 r. wywłaszczona nieruchomość stała się zbędna na cele określone w decyzji o wywłaszczeniu.

Zgodnie z wyrokiem NSA z 17.12.1999 r. sygn. akt IV SA 2070/97, zbędność faktyczna występuje wtedy, gdy cel wywłaszczenia nie został zrealizowany albo gdy nieruchomość w rzeczywistości wykorzystana została na cele inne, niż określone w decyzji wywłaszczeniowej. Z kolei zbędność w rozumieniu prawnym oznacza powstanie takiego stanu prawnego, w świetle którego nieruchomość nie może być użyta na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Mówiąc o zbędności w znaczeniu faktycznym i prawnym należy wyraźnie zaznaczyć, że chodzi tu o dwie charakterystyki tej samej przesłanki dokonywania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości. Orzeczenie zwrotu nieruchomości zasadzać się może zatem na wykazaniu zbędności nieruchomości w jednym lub drugim znaczeniu.

Organ rozstrzygający o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości nie może zatem ograniczyć się do badania, czy wystąpiła zbędność tylko w jednym tzn. prawnym znaczeniu. Musi zawsze rozważyć, czy nie można wykazać zbędności w znaczeniu faktycznym.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 13.03.2014 r. P 38/11 (publ. Legalis), zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, nieruchomość należało uznać za zbędną na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu i podlegała ona zwrotowi na wniosek byłych właścicieli dopiero wówczas, jeżeli w chwili orzekania o zwrocie upłynął pewien wystarczająco długi okres od chwili wywłaszczenia, a w chwili wystąpienia z żądaniem zwrotu nieruchomości nie rozpoczęto jeszcze realizacji pierwotnego celu wywłaszczenia. Bez znaczenia była przyczyna niewykorzystania nieruchomości na cele wywłaszczenia. Jak długo wywłaszczone rzeczy (prawa) nie są przekazywane na cel publiczny uzasadniający wywłaszczenie, tak długo nie został osiągnięty cel wywłaszczenia i tak długo działanie państwa stanowi ingerencję w prawo własności, która nie ma konstytucyjnej legitymacji.

W sprawie poczyniono ustalenia z których wynika, iż przez długi czas cele wywłaszczenia były realizowane. Potwierdzają to zarówno twierdzenia obu stron, jak i treści zawarte w złożonych dokumentach, w tym gazetach codziennych w tym z 1961 roku czy 1972 roku. O zrealizowaniu celu wywłaszczenia świadczą także dokumenty dotyczące zatrudnienia pracowników w instytucji realizującej cele kultury. Na przedmiotowej nieruchomości działało kino (...), które zaprzestało działalności dopiero jesienią 1990 roku. Na pewno na dzień 5 grudnia 1990 roku nie działało, co potwierdza treść gazety (...), w której na ten dzień brak jest już informacji o repertuarze.

Zatem w sprawie niniejszej mamy do czynienia z sytuacją, w której cele wywłaszczenia były realizowane, ale przed dniem 5 grudnia 1990 roku, zaprzestano ich wykonywania.

Zasadniczym dla rozstrzygnięcia powództwa jest ustalenie, czy w dacie wejścia w życie ustawy musiał być nadal realizowany, czy też wystarczającym było, aby cen ten był realizowany w przeszłości.

Należy podzielić argumentację pozwanego, że wydanie wadliwego orzeczenia administracyjnego i jego wzruszenie w postępowaniu nadzorczym, wprawdzie stanowi wypełnienie podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, jednakże nie przesądza w sposób wiążący dla sądu o istnieniu pozostałych przesłanek odpowiedzialności wynikających z Kodeksu cywilnego, w szczególności istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją a dochodzoną szkodą. W związku z tym przyjmowanie i stosowanie w tym zakresie jakiegokolwiek automatyzmu odpowiedzialności jest niedopuszczalne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004 r., II CK 433/02, LEX nr 163987, czy z dnia 6 lutego 2004 r., II CK 404/02, LEX nr 157282).

Gdyby w toczącym się postępowaniu administracyjnym doszło do rozpoznania wniosku powoda o zwrot nieruchomości, rozstrzygnięcie mogłoby być dla niego korzystne lub niekorzystne.

Zatem przyczyny dla których stwierdzono o wydaniu decyzji z rażącym naruszeniem prawa będą miały istotne znaczenie dla dalszej oceny prawnej powództwa.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy- Izba Cywilna w wyroku z dnia 10 kwietnia 2013 r., IV CSK 541/12, (publ. Legalis) ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 roku o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu (Dz.U. 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) przewidywała w art. 69 ust. 1, że nieruchomość wywłaszczona lub jej część podlega zwrotowi na rzecz poprzedniego właściciela lub jego następcy prawnego na jego wniosek, jeżeli stała się zbędna na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu. Przepis ten nie zawierał definicji pojęcia „zbędna”.

Ukształtowane na tle cytowanego przepisu orzecznictwo stało na stanowisku, zgodnie z którym przesłanka zbędności nieruchomości i związany z nią obowiązek jej zwrotu poprzedniemu właścicielowi nie występowały, jeśli wywłaszczona nieruchomość została prawidłowo wykorzystana zgodnie z celem określonym w decyzji o wywłaszczeniu, a następnie tej realizacji zaprzestano lub nieruchomość przeznaczono na inne cele, włączając w to rozporządzenie nią na rzecz osób trzecich (sprzedaż, oddanie w użytkowanie wieczyste, oddanie w użytkowanie, najem, dzierżawę lub w trwały zarząd). Sądy administracyjne konsekwentnie odmawiały przyznania byłym właścicielom lub ich następcom prawnym roszczenia o zwrot nieruchomości po zaprzestaniu realizacji celu wywłaszczenia (por. wyrok NSA z 29 lipca 1993 r., sygn. akt IV SA 1781/93, wyrok NSA z 6 września 1994 r., sygn. akt IV SA 1041/93, „Wokanda” nr 2/1994, s. 31, uchwała 7 sędziów SN z 13 czerwca 1995 r., sygn. akt III AZP 3/95, OSNP nr 24/1995, poz. 296, a także wyrok NSA w Lublinie z 26 marca 1996 r., sygn. akt SA/Lu 1503/95, wyrok NSA w Lublinie z 18 kwietnia 1996 r., sygn. akt SA/Lu 1812/95, wyrok NSA w Gliwicach z 30 września 1996 r., sygn. akt SA/Ka 1990/95, wyrok NSA w Białymstoku z 7 listopada 1996 r., sygn. akt SA/BK 1518/95, wyrok NSA w Warszawie z 23 grudnia 1999 r., sygn. akt IV SA 2140/97).

W uchwale składu 7 sędziów SN z 13 czerwca 1995 r. (sygn. akt III AZP 3/95, OSNP 1995/24/296), wyrażony został pogląd, że jeśli cel wywłaszczenia został osiągnięty, późniejsze zmiany przeznaczenia wywłaszczonej nieruchomości nie mogły prowadzić do powstania obowiązku zwrotu, a nieruchomość wywłaszczona nie mogła zostać uznana za zbędną. Późniejsza zmiana sposobu faktycznego wykorzystania wywłaszczonej nieruchomości nie ma znaczenia dla oceny jej zbędności z punktu widzenia przepisów o wywłaszczeniu. Zwrot był wyłączony bez względu na to, na jakie cele i komu nieruchomość została przekazana. W konsekwencji „użycie” wywłaszczonej nieruchomości na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu powodowało, iż wygasł obowiązek wywłaszczyciela zwrotu wywłaszczonej nieruchomości jej poprzedniemu właścicielowi. Mógł on korzystać z tej nieruchomości i nią rozporządzać bez jakichkolwiek ograniczeń wynikających z wywłaszczeniowej drogi nabycia nieruchomości.

Z tych względów powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

W tej sytuacji jedynie marginalnie należy odnieść się do podniesionego zarzutu przedawnienia, który nie zasługuje na uwzględnienie.

Wymagalność i przedawnienie roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 160 KPA uregulowane zostały w szczególności w art. 160 § 6 KPA. Bieg terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody dochodzonego w niniejszej sprawie, wynoszącego trzy lata, rozpoczął się od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca, że decyzja Wojewody, została wydana z rażącym naruszeniem prawa tj. od dnia 22 maja 2015r., a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 2 września 2015r., co oznacza, iż na dzień wniesienia pozwu termin przedawnienia jeszcze nie upłynął.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej orzeczono o wynagrodzeniu należnym pozwanemu zastąpionemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167 z 2005 r., poz. 1398 z późn. zm.) orzeczono pobraniu od powoda kwoty 3317,84zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem należnych kosztów.